

Text > **GERARD SARSANEDAS** va intentar alliberar-se fugint lluny del seu país. A l'exterior, però, mai no es va trobar. El camí era un altre. Ara, compagina la docència amb altres passions, entre les quals llegir.

El rescat

Es mitja tarda. La Blanca i tu us trobeu estirats al llit, de panxa enlaire.

—Has deixat mai de fer alguna cosa per culpa de la por? —et pregunta ella.

Rumies uns segons, i quan ja semblava que no hi havia cap record enquistat dins teu, t'assalta una imatge:

—Doncs sí... Em va quedar pendent rescatar un gos...

T'aixeques i li preguntes:

—M'ajudaràs? Ho farem aquesta nit. Tard. Quan ells dormin...

La Blanca fa una cara estranya i et demana més detalls: «Qui són ells? De què em parles?». I tu li parles d'en Tin, de les condicions deplorables on viu.

La tarda es fa nit. I la nit més nit. Toquen les dotze.

Camineu de puntetes i us planteu davant del tancat on viuen els gossos. Els més grans et miren amb cara compungida. En els seus ulls s'hi passeja un dolor viu, una mena de plor que no es trenca en llàgrimes. Només els més menuts mouen la cua, ignorant la seva sentència. Tenen, tots, el llom encorbat. I el pelatge brut, dur, escrostonat.

Se'n adonen, d'aquest tuf que embolcalla la vitalícia cella de càstig on viuen i on possiblement moriran?

Un dels gossos comença a lladrar.

—Ho hem de fer ara...

—N'estàs segur? —et diu la Blanca.

—Sí, creu-me... Deuen dormir.

—No ho dic per això... És que, si t'hi fixes... és una bogeria, això que estem a punt de fer...

I t'exposa una possibilitat de futur que ella veu molt real i que, de tan real, l'espanta: en aquesta possibilitat tu alliberes en Tin. Al principi ell i tu us submergiu en una felicitat extraordinària; el gos et segueix a tot arreu, jugueu plegats...

—Però després... Què en faràs, d'ell? L'hauràs d'amagar al pati de casa, li hauràs de comprar menjar... Un gos no és un cuc que pugui viure sota terra, saps? —la Blanca esbufega i et mira amb cara de súplica perquè ho deixis córrer.

Un altre gos s'afegeix als lladrucs del primer.

Abans de contestar et permetes pensar en les correduesses que en Tin i tu fareu plegats a través dels camps segats de blat i llaurats de sol que hi ha darrere de l'institut. El seu deler serà córrer i no pas ensumar ocells abatuts per perdigons.

Finalment, li dius:

—És igual; l'haig de treure d'aquí. Després ja pensarem què en fem...

I treus unes tenalles immenses de la motxilla —agafades del banc de fuster del pare.

La Blanca obre els ulls, quan les veu; creus que no s'ho esperava.

Et fa l'efecte que hi ha alguna cosa que no funcionarà, però et fas l'orni davant la inequívoca sensació dels instints i apliques tota la teva força en el robust metall del cademat. El parteixes. Un cop dins —la Blanca es queda a fora; no hi ha espai per a ella— observes en Tin en un dels vèrtexs, tenallat per la immobilitat. Potser dorm. Però bé que s'hauria d'haver despertat amb tot aquest soroll...

—Potser és mort... —sentència una veu provinent de darrere teu.

La sang de la cara se't xucla i la pell se't torna d'un color que, dissolt en la foscor de la nit, sembla d'un gris lletós. Al cap de pocs segons, però, els dos diamants petits d'en Tin t'escruten el rostre, i un pols candent et torna a bategar a les faccions. Malgrat això, t'estranya que en Tin no s'aixequi i vingui a trobar-te; t'estranya que, en comptes de continuar clavant els ulls en els teus, ara entafori la mirada més enllà de la porta oberta, cap al ventre de la nit. Travessat per la solitud i mortificat per la falta d'amor, sembla que no es vegi amb cor de fer la primera passa cap a aquell nou món infinit. Com si la possibilitat de la felicitat l'espantés.

—Vinga, va... —li xiuxieuges— Vine. No vols venir?

Res.

I ja són tres, els gossos que borden.

Abans d'insistir-hi un cop més, una finestra de la masia estripa la foscor. I sentiu un crit rogallós.

I unes correduesses de passes. Les passes del teu tiet.

I un altre soroll, però aquest cop metàl·lic. Com un canó. *Puum!*, fendint l'aire. I el soroll d'aire que fa una mena de *fiiuuu* fins que s'atura, de sobte, per donar pas a un tercer soroll. El soroll que faria una massa de ciment esclafant-se viscosament damunt d'una rajola.

I en Tin arranca a córrer, passant per sobre d'un genoll.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

Il·lustració > NATÀLIA ALEGRE ANTÚNEZ (1980) té facilitat pel dibuix des de petita, però no va ser fins a vint-i-nou anys que va començar classes de dibuix a l'EMA, fent quatre cursos intercalats amb Vicens Huedo. L'any passat es va iniciar en la pintura, fent aquarella amb Clara Oliveras.